

vente vi her Regjeringens Meddelelse mundtlig om den Stilling, den agter at indtage til Forslaget. Sagen, hvis populære Navn er blevet Lovforslaget om den mellemkommunale Bestaatning, er iøvrigt næsten blevet et Ordsprog med Hensyn til Udviklethed og Vidtløftighed, og dette maa tjene mig til Undskyldning, dersom jeg skulde blive noget mere vidtløftig i Omtalen af Lovforslagets Enkeltheder, end jeg ellers har Vist og Tilbøielighed til, men det synes at være gaaet saaledes til med denne Sag, at jo mere man har forhandlet den — og det er jo en gammel bekjendt Gjenganger fra en lang Mærække tilbage — desto vidtløftigere synes den at være bleven. Det er ganske vist, at Sagens Gjennemførelse har mange Vanskeligheder, og det er derfor ogsaa en logisk Følge deraf, at jo mere man drøfter den, og jo mere man trænger ind i dens Enkeltheder, desto mere vil der under Forhandlingerne komme et Forsøg paa at omgaa eller at løse alle Vanskelighederne ved Sagen, og det vil da gjøre, at selve Stoffet bliver saa meget mere vidtløftigt og udførligt. Det er jo allerede en lang Mærække, hvori Rigsdagen har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, det gaar lige tilbage til Halvtredserne. Den egentlige Ophavsmand til Tanken om denne Reform, forsaavidt man derved tænker paa den mellemkommunale Bestaatnings Regler, er Tscherning. I Slutningen af Halvtredserne fremkom Tscherning med forskjellige Forslag, som imidlertid vare en hel Del mere radikale end det nu foreliggende, og dengang man forhandlede den kjøbenhavnske Skattelov af 1861 var Stemningen her i Folkethinget ogsaa saa overbevist om Rigtigheden af en Reform i denne Retning, at den fandt et overveiende Flertal for sig her i Thinget. Den stødte imidlertid paa Modstand i det andet Thing og navnlig af det Hensyn, hvis Bægt man maa anerkende, at det var vanskeliggere at indføre en saadan Bestemmelse i en Bestaatningslov, der kun gjaldt for en Del af Riget. Da vi derfor kom til at behandle Kommunalloven for det øvrige Land og Kjøbstæderne i 1867—68, meldte Sagen sig paany, og ogsaa dengang var Folkethingets aldeles overveiende Flertal paa det Reue med Sagens Rigtighed og vedtog da ogsaa en Bestemmelse, som gif i den Retning. Sagen strandede imidlertid paa den daværende Indenrigsministers, den nuværende Conseilspresident's Modstand, idet jeg dog maa sige til, at hans Modstand synes ialtsald dengang ogsaa kun at have været af en mere formel end egentlig reel Art, idet han udtalte, at Regler for Bestaatning hellere maatte optages i en særlig Lov om den kommunale Bestaatning og hørte ikke direkte hjemme

i selve Kommunalloven. Sagen standfædes dengang i Folkethinget ved Ministerens Modstand og kom saa til at hvile. Senere har man fra Venstres Side gjentagne Gange reist Spørgsmaalet paany, og disse Tiløb affødte Regjeringsforslaget af 1872 fra den daværende Indenrigsminister Jonnesbech, det store Lovforslag om den personlige Kommuneskat. Da stillede man fra Regjeringens Side den Fordring, at, forsaavidt som man overhovedet vilde have Regler fastsatte for den mellemkommunale Bestaatning, maatte man ikke alene gaa til at fastslaa bestemte Regler for Bestaatningen paa Formue og Leilighed hele Landet over og altsaa opgive det hidtilværende friere Skjøn, som Kommunalbestyrelserne have haft i Bigningsjaager, men ogsaa overhovedet opgive Stattens Karakter af Formue- og Leilighedsstat og gaa over til en ren Indkomststat, med andre Ord gjøre den kjøbenhavnske Skattelov af 1861 anvendelig paa hele Landet, saavel paa Kjøbstæderne som paa Landet. Dette Forslag mødte dengang afgjort Modstand her i Thinget, og det var knapt nok, at der overhovedet reiste sig nogen Stemning derfor; en saa stor Kjærlighed, kan man sige, havde man i Aarenes Løb bundet til den gamle Skat paa Formue og Leilighed, at man paa ingen Maade vilde opgive den. Dermed faldt saa ogsaa Sagen bort og naaede ikke til mere end første Behandling her i Thinget. Der har siden foreligget forskjellige Forslag, og, uden at fordybe mig videre i Enkeltheder, kan jeg dog ikke lade være at nævne et Forslag, hvoraf ogsaa jeg var Medforslagsstiller, nemlig i 1879—80, et Forslag, som gjorde Forsøg paa at løse Sagen ad en anden Vej, og i hvilket jeg forøvrigt endnu den Dag idag finder vare praktiske Egenstaber tilstede. Dette Forslag gif nemlig ud paa at ville slaa den Grundsaetning fast, at den enkelte Skattepligtige kun bliver at beskatte i sin Opholds-kommune, medens hans paaliguede Skat da bliver at fordele mellem Kommunerne ved en Afregning mellem dem. Heller ikke dette Forslag vandt imidlertid fornøden Tilslutning, og nu foreligger der et nyt Forsøg paa at løse Opgaven, hvorved der er gjort en afgjort Indrømmelse fra det Standpunkt, som jeg forøvrigt har forægtet, den Hovedindrømmelse nemlig, at man i Forslaget er gaaet bort fra Kommunerne's fri Skjøn med Hensyn til Bigning paa Formue og Leilighed, altsaa gaaet ind paa overhovedet at fastslaa ufravigelige Regler for den personlige Kommuneskat. Dette er — jeg gjentager det — en Indrømmelse fra mit Synspunkt af særdeles stor Bægt; thi blandt alle Statter, som vi have til Stat eller Kommune, finder jeg in-